

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Varia Diplomata Romanorum Pontificum. Ioannis XIII.
Benedicti VI. Symmachi. Leonis VII. Agapiti seu Agapeti II.
Eugeni[i] II. Benedicti VII. Ad Qvosdam Norici Et Vtrivsqve
Pannoniæ Archiepiscopos & ...**

Gewold, Christoph

Monachii, 1611

Mogvntinensis Præsvlis ad Sum: Pont: Literæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64266](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64266)

disponantur Episcopi concedimus, cui vicem nostrā apud vos Ecclesiastici regiminis per omnia commisimus.

* Aliud Benedicti VII, diploma sequitur paulo infra.

MOGUNTINENSIS PRÆSV-
lis ad Sum: Pont: Litera.

DOMNO sanctæ & Apostolicæ & vniuersalis Romanæ Ecclesiæ Papæ HATHO indignus Præsul Moguntiensis Ecclesiæ, cum vniuersis Suffraganeis nostræ exiguitati adiunctis, debitum orationis obsequium, & fidelem seruitutem. Nouerit igitur sublimitas sanctitatis vestræ, quod nulla fratrum vnanimitas sanctæ Romanæ Ecclesiæ potestati subiecta fidelior atq; deuotior ac subiectior apparet, quam nos qui vestræ Dominationi & capiti omnium Ecclesiarum omni mentis intentione subiicimur, plurimum gaudetes in Domino, & in dono gratiæ ipsius, quod per vestram Sanctitatem & sapientiā magnificè & amplissimè sedes eiusdem Ecclesiæ dilatatur in religione diuina, & in hoc instantissimè precibus incumbimus, deprecantes diuinam clementiam, vt ad altiora semper cōscendere

obit Arnulphus anno Christi 899. quo sedebat Roma Stephanus VII pontif. hunc ergo hæc Epistola scripta videtur. de Hatone vide Serariū lib. 4. rerum Mogunt. & est Hatto hoc nomine priemus,

vos, & de die in diem meliora sectari atque perficere concedat. De cætero vestræ clementiæ innotescimus, seniorē nostrum ARNOLPHVM Imperatorem de huius vitæ exilio migrasse. Sed quod quamdiu in hoc mundo subsistimus per incerta ferimur, nescientes vbi quorūdam animæ post hanc lucem mansionem recipiant, vestris quasi pro-voluti vestigijs subnixæ poscimus, vt animam ipsius vestræ authoritatis potestate à vinculis peccatorum absoluatis, quia *quæcunque solueritis super terram erunt soluta in celo.* Tali vero Domino Rectore & gubernatore amisso in nostris partibus vacillauit nauis Ecclesiæ. Quem Regem eligeret paruo tempore inscia mansit, & quia timor ma-

gnus

gnus aderat, ne solidum regnum in partes se scinderet, diuino, vt credimus, instinctu factum est, vt filius senioris nostri quamuis paruissimus, communi consilio Principum & totius populi consensu in Regem eleuaretur., & quia Reges Francorum semper ex vno genere procedebant, malimus pristinum morem seruare, quam noua institutione insidere. Sed cur hoc sine vestra iussione & permissione factum sit, vestram haud dubitamus latere prudentiam, nulla scilicet alia causa actum constat, nisi quia pagani inter nos & vos consistentibus impeditum est iter nostrum ad sanctam matrem nostram, Romanam sedem, ita vt nec legati à nostra paruitate ad vestram dignitatem dirigi potuissent. Sed quia tandem occasio & tempus aduenit, quo nostra epistola vestris obtutibus presentaretur, rogamus nostram communem constitutionem, vestræ dominationis benedictione roborari. Insuper etiam pietati vestræ intimamus, quod fratres & Patres, & Coëpiscopi nostri Bauuarienses se apud nos conquerentes, & alta suspiria trahentes gemebāt, qualiter Marauenses populi Francorum potestati rebelles, iactent se ab illorum consortio esse diuisos, & seorsum Metropolitanano gloriantur à vestra concessione esse sublimatos, cum nunquam Metropolitana sedes inter illos haberetur, sed semper illorum prouinciæ & diœcesi cohererent. Dolebant se etiam apud nos, quod quorundam machinatione magna infarnia circa vestram celsitudinem essent denotati, scilicet, vt cum pagani fœdus & pacē inirent, & ipsi pagani consilio eorum agerent tam multa nefaria & illicita. De his omnibus consilium à nobis querētibus Bauuariensibus Episcopis iustum respondimus esse fratrum solatio semper adherere: quia propheta inquit: *Ecce quam bonum & quam iocundum habitare fratres in vnum.* Illi vero non in vnum habitant, qui fratrum se solatio subtrahunt, aut fratribus insidias præparant.

Nos

Nos illorum tristitia compatiētes, nolimus illis consilium de talibus obiectionibus præbere, priusquam ad vestram interrogationem per Epistolam nostram veniremus. Semper nos scimus carnales spiritales solere persequi, & maliuolos beneuolos infamare & lacerare. Præuidere ergo summopere debent, omnes qui sacerdotes Domini persequuntur tam occultè quam manifestè. Ne ad illos pertineat, quod Propheta dicit: *Cogitauerunt malitias in corde suo, tota die constituebant prælia, exacuerunt linguas suas sicut serpentes, ven: asp: sub lab: eor:* Et paulo post, *Cadent super eos carbones, in igne deijcies eos.* Et iterum: *Vir linguosus non dirigetur in terrâ. Virum iniustum mala capient in interitu.* Et per Ieremiam inquit Dominus: *Omnes in sanguine iudicantur, unusquisque proximum suum tribulat. Omnes in malum manus suas præparant.* Non debent enim alieni Episcoporum aut accusatores aut iudices fieri. Vnde de Loth est scriptum. *Ingressus es, ut aduena, nunquid ut iudices.* Accusator autem Episcoporum nullus sit seruus, aut libertus, nullaque persona suspecta, aut infamis, repellantur inimici & omnes laici. Isti fratres & Coëpiscopi nostri Bauuarienses veraces DEI cultores & boni pastores peruigili custodia custodiunt gregem sibi commissum, ne lupi rabies aliquam sancti gregis ouiculam rapiat in prædam suam. Stant pro muro domus Israel, ne aliqua vis inimica firmamentum Ecclesiæ dissoluat. Qui tales inquietat & sua malitia impugnat, licet presentem, futuram tamen non euadet pœnam, quia scriptum est: *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei.* Hæc autem omnia perscripta vobis ideo dirigimus, qui testis caput totius sanctæ Ecclesiæ quacunque per orbem diffunditur, & solamen merentium quæcunque tristitia vobis contigerunt membris vestris, quia ipsi sanctissimi Pastores Christi superius dicti in nullâ re à Catholica fide deuiantes, sed eandem sanctis operibus & Ecclesiasticis officii

officijs ornantes apud nos conquerentes postulauerunt, ut vestræ notitiæ manifesta faceremus, quia & illi per se ipsos vobis eadem innotescere vita comite promittebant. Vnde poscimus,, ut vestra consolatio illorum mœrorem ad lætitiã reformet, & semper talia membra summo capiti, quod estis vos se gaudeant adhærere. Illi autem Marauensēs, ut nostris auribus illatum est, in occasionem, superbiæ suæ assumunt, quia à nostra concessione dicunt se Metropolitanum suscipere, & singulariter degentes aliorum Episcoporum consortia refutant, si hac confidentia diutius inflantur, vsque ad sanguinis effusionem, ut multi arbitrantur, profilient. In quantum præsumimus admonemus, quatenus vestra auctoritas, priusquam hoc contingat, ad humilitatis viam illos corrigendo deponat, ut tandem cognoscant, cui dominatui subijci debeant. Nos siquidem debitores esse cognoscimus, si quid à sanctæ matris Romanæ Ecclesiæ scilicet contigerit elabi vos inde certificari, ut vestra potentia ad rectitudinis lineam perducatur. Quod si vestra admonitio illos non correxerit, velint, nolint, Francorum Principibus colla submittent, & credimus absque effusione sanguinis & mutuâ cæde ex vtraque parte tunc posse bene contingere. Iterum iterumque vestræ dignitatis auribus replicamus, quod tam Episcopi quam laici Bauuarienses in religione Christianitatis nulla gente inferiores esse probantur, neque vnquam Franci absque illorum auxilio, aut in Ecclesiasticis rebus, vel in bellicis negotijs nominatim vel famâ dignum aliquid peregerunt. Sicut neque illi absque istis.